

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte - Ursache Petru,
judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Crețu Ion în numele inculpatului Budnicov Alexandr, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 10 iulie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Budnicov Alexandr Alexandr, născut la 11 martie 1971, originar din r-nul Anenii Noi, s. Merenii Noi, domiciliat în municipiul Chișinău, strada Cetatea Albă, 143/1, ap. 13.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 22.10.2014 - 10.07.2015 (prima instanță);
2. 18.08.2015 - 30.10.2015 (instanța de apel);
3. 05.02.2016 - 11.05.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 10 iulie 2015, Budnicov Alexandr a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Codul penal fiindu-i stabilită pedeapsă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului Budnicov Alexandr pe un termen de probă de 4 ani.

S-a admis parțial acțiunea civilă, intentată de partea vătămată și s-a încasat de la Budnicov Alexandr în beneficiul cet. Gîsca Valentina în interesele minorei Gîsca Nicoleta prejudiciul material în sumă de 4592 lei și 63 bani.

S-a încasat de la Budnicov Alexandr în beneficiul cet. Gîsca Valentina în interesele minorei Gîsca Nicoleta, prejudiciul moral în sumă de 5 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Budnicov Alexandr la 02 aprilie 2014, aproximativ la ora 07:45 min., deplasîndu-se cu automobilul personal de model „Mercedes 230” cu numărul de înmatriculare AN AT 181 pe str. Chișinăului 1/2 din orașelul Sîngera, sect. Botanica mun. Chișinău, 1-a un moment dat a oprit automobilul și a făcut niște cumpărături personale. Apoi, în continuarea deplasării pe aceeași stradă, ajungînd în preajma stației de oprire a transportului public, unde, staționa un autobuz de rută, a comis traversarea cu roata stîngă din față a automobilului pe care îl conducea peste piciorul stîng a pietonului minor Gîsca Nicoleta, născută la 14 decembrie 2005, care traversa partea carosabilă pe lângă autobuzul de rută.

În rezultatul accidentului rutier minora Gîsca Nicoleta, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1307/D din 11 iunie 2014, s-a ales cu leziuni corporale exprimate prin „fractura osului metatarsian I pe stînga”, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

În circumstanțele descrise mai sus conducătorul auto Budnicov Alexandr, a încălcat cerințele pct.39.1) din Regulamentul Circulației Rutiere care prevede, că înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, pct.45.1) și 2) din Regulamentul Circulației Rutiere care indică, că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră, dar, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și pct.46 al aceluiași Regulament, care prevede, că conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar asigura securitatea circulației sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: a) copiii, persoanele de vîrstă înaintată, precum și persoanele cu semne evidente de invaliditate; b) microbuze și autobuze în staționare, semnalizate prin semnul distinctiv 5. ” (f.d.178)

Aceste acțiuni ale inculpatului Budnicov Alexandr au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 264 alin.(1) Cod penal, conform indicilor - „*încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoane.*”

3. Sentința menționată a fost atacată cu apeluri de către :

3.1. - procurorul în Procuratura municipiul Chișinău, Verdeș Liliana, prin care a solicitat casarea sentinței în privința inculpatului Budnicov Alexandr pe motivul blîndeței pedepsei.

Totodată, a solicitat rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu recunoașterea vinovăției inculpatului Budnicov Alexandr în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin. (1) Cod penal, conform indiciilor : încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani. Acțiunea civilă a părții vătămate în ceea ce ține de încasarea prejudiciului material să fie admisă integral. La fel, procurorul a solicitat să fie dată o apreciere juridică și socială a acțiunilor inculpatului, sub aspectul prejudiciului cauzat relațiilor sociale ocrotite de legea penală, pentru care a fost acuzat;

3.2. - avocatul Grincu Zorina în numele inculpatului, prin care a solicitat emiterea unei decizii de achitare, deoarece în faptele inculpatului lipsesc elementele infracțiunii, iar acțiunea civilă să fie respinsă ca nefondată.

În susținerea apelului avocatul Grincu Zorina a invocat că consideră sentința ca fiind una parțial motivată, însă sancțiunea aplicată ca fiind una prea gravă, luând în calcul speța existentă, poziția procurorului, dar și circumstanțele existente. S-a invocat faptul încălcării a pct.39 alin.(1) din RCR, care prevede că înainte de începerea deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul auto trebuie să se asigure că manevra va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic.

Totodată, s-a invocat încălcarea pct.45 al RCR alin.(1) și alin.(2). Nu a fost de acord cu cele invocate, a considerat că dimpotrivă inculpatul nu a încălcat aceste prevederi, și nu el a creat obstacol pentru participanții la trafic, ci situația de accident a fost comisă din vina părții vătămate Gîscă Nicoleta, care a confirmat faptul prin declarațiile sale, ce au putere probatorie, că a traversat strada neregulamentară, fără a fi însoțită de vreo persoană majoră, la o distanță de peste 10 metri de la trecerea de pietoni. S-a stabilit cu certitudine că în momentul traversării de către minoră a străzii, în stație se afla autobusul de ruta 33, cu care minora a ajuns la destinație, împreună cu sora sa mai mare, Aftenie Olga, care are calitatea de martor în prezenta cauză. Astfel, declarațiile depuse de aceasta în cadrul examinării dosarului pot fi calificate drept părtinitoare și subiective.

La fel, apelantul a invocat că în baza materialelor acumulate inculpatul este caracterizat drept o persoană sociabilă, grijulie și responsabilă (ce s-a manifestat prin vizitele la spital la partea vătămată, acordarea acesteia a unui sprijin material, atitudinea de colaborare cu organele de anchetă).

Totodată, s-au invocat circumstanțele atenuante, cum ar fi : faptul că inculpatul este căsătorit, are la întreținere 3 copii (unul minor și 2 studenți), soția fiind însărcinată cu al patrulea copil, al cărui naștere era preconizată în luna august 2015. La fel, mama invalidă este la întreținerea inculpatului. Inculpatul are antecedente penale stinse în 1994, iar pînă în prezent nu a mai încălcat legea penală, ceea ce demonstrează că dînsul s-a integrat în

societate. Mai mult, dînsul este șofer de profesie, cu un stagiu de lucru de peste 15 ani, aceasta fiind sursa de existență și unicul venit în familia acestuia;

3.3. - avocatul Crețu Ion în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea integrală a sentinței de condamnare cu pronunțarea unei decizii de achitare.

În susținerea apelului avocatul Crețu Ion a invocat, că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea imputată și vinovăția acestuia nu este dovedită conform legii, iar probele puse la baza condamnării n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2015, apelurile declarate de procurorul în Procuratura municipiul Chișinău, Verdeș Liliana, avocatul Grincu Zorina în numele inculpatului și avocatul Crețu Ion în numele inculpatului, au fost respinse, ca fiind nefondate și menținută sentința fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, urmărirea penală și judecata în prima instanță s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu s-au constatat încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță a concordat cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Instanța de apel a conchis că sentința cuprinde elementele definitorii condamnării, prevăzute de articolul 394 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a reținut că probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, au fost obținute legal, care sînt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și au fost apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat că sînt pertinente, concludente, utile și veridice următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului : declarațiile părții vătămate Gîsca Nicoleta, prezentate în ședința primei instanțe (f.d.166-167 verso); declarațiile martorului Afteni Olga, prezentate în ședința primei instanțe (f.d.168-170); declarațiile martorului Doloșcan Sergiu, prezentate în ședința primei instanțe (f.d. 171-171 verso); declarațiile martorului Talmaci Nadejda, prezentate în ședința primei instanțe (f.d. 172-173); declarațiile martorului Cucoș Dmitrii, prezentate în ședința primei (f.d. 174- 174 verso); procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d.10); schița accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d.11); tabelul fotografic, anexa la procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d. 12-13); raportul de expertiză medico-legală nr.307/D din 11 iunie 2014, din care rezultă, că minorei Gîsca Nicoleta, a.n.2005 i-a fost cauzată fractura osului metatarsian I pe stînga, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie (f.d.26), acțiunea civilă (f.d. 132).

Prin urmare, instanța de apel a conchis că concluziile primei instanțe sînt motivate și

argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de condamnare a inculpatului. Instanța de apel a fost solidară cu concluziile respective, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia întrunește elementele infracțiunilor imputate.

Faptul că părții vătămate Nicoleta Gîsca i-au fost aduse vătămări se confirmă și de raportul de expertiză medico-legală nr.1307/D din 11 iunie 2014, unde părții vătămate Gîsca Nicoleta Anatolii, a.n.2005 i-a fost cauzată fractura osului metatarsian I pe stînga, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat a fost apreciată de instanța de apel ca o metodă de apărare sau chiar o încercare a acestuia de a evita răspunderea penală.

Instanța de apel a stabilit că inculpatul Budnicov Alexandr nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, ori faptul că ginerele sau reprezentantul părții vătămate a solicitat o sumă de bani cu titlu de prejudiciu, nu a constituit temei de absolvire a inculpatului de obligația de a răspunde pentru fapta comisă.

Pe această linie de considerente, față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu s-a mai impus o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de prima instanță (Hotărârea CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

În această ordine de idei, nu a existat temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Astfel, instanța de apel a înlăturat apărările inculpatului, în sensul cerințelor de achitare, apreciindu-le ca neîntemeiate.

Instanța de apel a considerat că susținerile, că inculpatul nu este vinovat, din punct de vedere penal, de săvârșirea infracțiunilor imputate nu echivalează cu achitarea acestuia, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, au dovedit cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat.

În atare situație, instanța de apel a reținut că este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune prevăzute la art. 264, alin. (1) Cod penal: încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoane.

Cu privire la motivele invocate în apel de către procuror, ce vizează pedeapsa, sub aspectul blândeții, instanța de apel le-a apreciat ca fiind nefondate.

Astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal și, astfel, a aplicat o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale.

În sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului, comportamentul lui în cadrul urmăririi penale și ședinței de judecată.

Inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează pozitiv la locul de trai (f.d. 123), antecedentele penale sînt stinse, are doi copii minori la întreținere.

Astfel, instanța de apel a considerat că prima instanță, conform art.394, alin.(2), pct.3) Cod de procedură penală, motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite și, în așa mod, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă.

Interpretarea judiciară a prevederilor art. 90 Cod penal, care constituie sediul instituției suspendarea condiționată a executării pedepsei, în raport cu circumstanțele exclusiv atenuante ale cauzei și persoana inculpatului, determină concluzia că în speță există temei legal pentru aplicarea acestora.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că soluția cu privire la pedeapsa penală este motivată, fapt ce determină concluzia privind legalitatea și temeinicia ei.

Acțiunea civilă a fost soluționată în conformitate cu prevederile art. 387 Cod de procedură penală.

În consecință, instanța de apel a considerat că sentința este legală, întemeiată și motivată.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Crețu Ion în numele inculpatului Budnicov Alexandr, prin care fără a indica vreun temei prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei atacate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În textul și motivarea cererii de recurs recurentul a invocat temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, prin următoarele :

- atît la emiterea sentinței cît și a deciziei, nu au fost respectate prevederile art. 385,

394 Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu a dat răspuns la toate motivele indicate în cererea de apel;

- nu au fost descrise amănunțit probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată;

- instanța de apel nu a argumentat motivele admiterii sau respingerii probelor, atât de învinuire, cât și de apărare;

- nu s-au supus analizei toate probele examinate în ședință;

- instanța de apel nu s-a expus amănunțit asupra depozițiilor inculpatului, părții vătămate și martorului, prin care ar confirma unele sau alte circumstanțe de fapt, dar și de a expune esența acestor depoziții, de a argumenta de ce unele probe sînt admise, iar altele respinse;

- instanța de apel nu s-a expus amănunțit dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea. La fel, nu a fost descrisă fapta criminală, considerată de către instanță ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii;

- atât prima instanță cât și instanța de apel nu au dat o apreciere obiectivă a probelor și nu au argumentat vinovăția inculpatului;

- lipsește vinovăția lui Budnicov Alexandr, răspunderea pentru producerea accidentului trebuie să o poarte acei participanți la traficul rutier care se fac vinovați de producerea acestuia, adică minora Gîscă Nicoleta, sau mai bine zis sora ei, Afteni Olga și Talmaci Nadejda, care trebuiau să supravegheze copilul la traversarea străzii, ce trebuia să-i interzică să treacă prin spatele autobuzului și doar să traverseze pe la trecerea pentru pietoni;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul, că sancțiunea la art. 264 alin. (1) Cod penal prevede ca pedeapsă amenda, muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare pînă la 3 ani. Fapt ce face posibil să-i fi aplicat o pedeapsă mai blîndă, ținînd cont de factorii în care s-a produs accidentul rutier;

- totodată, instanța de apel a neglijat și faptul că este prevăzut „cu sau fără” privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport;

- la materialele cauzei penale sunt prezentate probe, care ar confirma cheltuielile suportate în urma accidentului rutier, cu care recurentul nu este de acord.

6. La recursul ordinar declarat de avocatul Crețu Ion în numele inculpatului Budnicov Alexandr, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹ Cod de procedură penală, a depus referință procurorul Crijanovschi Serghei, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, din motiv că recurentul potrivit art. 430 Cod de procedură penală este obligat să indice temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă problema de drept, de importanță generală abordată în cauză, care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii. Astfel, recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile normei menționate. Aprecierea probelor

ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și apel și nu poate constitui temei pentru recurs. Procurorul mai menționează că pedeapsa stabilită de instanța de apel este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante prevăzute la art.76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art.78 Cod penal.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Recurentul în textul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii, sau au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocînd în acest context următoarele.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent, prevăzut în pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate de procurorul Verdeș Liliana, avocatul Grincu Zorina în numele inculpatului și avocatul Crețu Ion în numele inculpatului, aceasta cuprinzînd motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal consideră că în speța examinată n-a fost constatată prezența a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece argumentele expuse în recursul depus au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor invocate instanța de apel s-a pronunțat în decizia atacată.

Referitor la argumentele invocate de recurent precum că *„atît prima instanță cît și instanța de apel nu au dat o apreciere obiectivă a probelor, nu au argumentat vinovăția lui Budnicov Alexandr”*, Colegiul penal consideră că este opinia subiectivă a recurentului și nu le acceptă, menționînd în acest sens că instanța de apel a constatat că sînt pertinente, concludente, utile și veridice următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului : declarațiile părții vătămate Gîsca Nicoleta, prezentate în ședința primei instanțe (f.d.166-167 verso); declarațiile martorului Afteni Olga, prezentate în ședința primei instanțe (f.d.168-170); declarațiile martorului Doloșcan Sergiu, prezentate în ședința primei instanțe (f.d. 171-171 verso); declarațiile martorului Talmaci Nadejda, prezentate în ședința primei instanțe (f.d. 172-173); declarațiile martorului Cucuș Dmitrii, prezentate în ședința primei (f.d. 174- 174 verso); procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d.10); schița accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d.11); tabelul fotografic, anexa la procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier, produs la 02 aprilie 2014, pe str. Chișinăului 1/2 din or.Sîngera (f.d. 12-13); raportul de expertiză medico-legală nr.307/D din 11 iunie 2014, din care rezultă, că minorei Gîsca Nicoleta, a.n.2005 i-a fost cauzate fractura osului metatarsian I pe stînga, ce condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie (f.d.26), acțiunea civilă (f.d. 132).

Totodată, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a stabilit că probatoriul părții acuzării, adică declarațiile martorilor Talmaci Nadejda, Afteni Olga și Doloșcan Sergiu pot fi considerate ca elemente de fapt care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. Conform declarațiilor martorilor sus indicați se confirmă că Budnicov Alexandr a încălcat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere și anume nu a manifestat prudență sporită care i-ar fi asigurat securitatea circulației, în cazurile în care se deplasează pe lîngă copii. Conform pct. 10 al Regulamentului Circulației Rutiere : Persoana care conduce un vehicul trebuie: să fie aptă din punct de vedere psihofiziologic și medical; să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; să posede cunoștințe de acordare a primului ajutor persoanelor traumatizate ca urmare a accidentului în traficul rutier. Conform pct. 45

alin. 1) al Regulamentului Circulației Rutiere: Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; situația rutieră, dar, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și pct. 46 al aceluiași Regulament, care prevede, că conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar asigura securitatea circulației sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă : a) copii, persoanele de vîrstă înaintată, precum și persoanele cu semne evidente de invaliditate; b) microbuze și autobuze în staționare, semnalizate prin semnul distinctiv 5, fiind în acest sens combătute argumentele recurentului precum că „lipsește vinovăția lui Budnicov Alexandr, răspunderea pentru producerea accidentului trebuie să o poarte acei participanți la traficul rutier care se fac vinovați de producerea acestuia, adică minora Gîscă Nicoleta, sau mai bine zis sora ei, Afteni Olga și Talmaci Nadejda, care trebuiau să supravegheze copilul la traversarea străzii, ce trebuia să-i interzică să treacă prin spatele autobuzului și doar să traverseze pe la trecerea pentru pietoni”.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra acestui aspect și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărîrii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunînd un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Autorul recursului consideră că „*instanța de apel nu s-a expus amănunțit dacă fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea. La fel, nu a fost descrisă fapta criminală, considerată de către instanță ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii - temei prevăzut de pct.8 alin. (1) art.427 Cod de procedură penală*”.

La acest capitol, Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acțiuni și prejudiciu).

Colegiul penal constată motivul indicat arbitrar și că instanța de apel corect a respectat prevederile art.414 Cod de procedură penală și a supus verificării declarațiile inculpatului, a părții vătămate minore, a martorilor, și probele materiale scrise administrate, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, în urma la ce a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanța de apel referitor la vinovăția inculpatei, expusă în pct. 4.1. a deciziei, considerînd că argumentele apărării cu privire la nevinovăția acestuia nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Probele indicate sînt amănunțit și detaliat descrise în decizia instanței de apel, care sînt pertinente și concludente, coroborează între ele și nu prezintă careva dubii (f.d. 233-244, vol. I).

Prezența în acțiunile inculpatului atît a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cît și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele descrise în decizia instanței de apel, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată a instanței de apel.

Instanța de recurs, fără a reitera întreaga motivare a instanței de apel, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanței de apel, care a constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Budnicov Alexandr în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale încălcării regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoane.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazic argumentele aduse de recurent precum că „*instanța de apel nu s-a expus amănunțit asupra depozițiilor inculpatului, părții vătămate minore și martorilor, prin care ar confirma unele sau alte circumstanțe de fapt, dar și de a expune esența acestor depoziții, de a argumenta de ce unele probe sînt admise, iar altele respinse și instanța de apel nu a argumentat motivele aditerii sau respingerii probelor, atît de învinuire, cît și de apărare*”. Prin urmare, se constată că au fost respectate prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Cu referire la motivele recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea

condamnatului, cât și a altor persoane.

Analizând decizia instanței de apel, în raport cu argumentele recursului privind aplicarea inculpatului a unei pedepse prea aspre, Colegiul penal subliniază că sancțiunea art. 264 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de pînă la 300 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani cu (sau fără) privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 2 ani.

Instanța de apel menținînd sentința primei instanțe a reținut, că pedeapsa stabilită inculpatului pe un termen de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 2 ani, totodată în privința inculpatului fiind aplicate prevederile art. 90 Cod penal, în baza cărora executarea pedepsei aplicate fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, este legală și întemeiată și care corespunde exigențelor legii, concluzii pe care Colegiul penal le consideră legale și întemeiate.

În conformitate cu art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Colegiul penal mai menționează că potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvîrși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată că concluzia instanței de apel privind pedeapsa stabilită inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, pedeapsa stabilită inculpatului fiind în limitele prevăzute de legea penală, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Mai mult ca atât, Colegiul penal subliniază că, potrivit practicii judiciare constante, instanțele judecătorești sunt singure în măsură să determine măsura de pedeapsă și durata acesteia precum și modul de executare al pedepsei, ținând cont de prevederile legale în acest sens și de circumstanțele cauzei, prin urmare, argumentele recurentului potrivit cărora inculpatul urma să beneficieze de o pedeapsă mai blândă, ținând cont de factorii în care s-a produs accidentul rutier, nu sunt în măsură să determine pronunțarea unei soluții privind admiterea recursului.

Astfel, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a stabilit că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, se caracterizează pozitiv la locul de trai (f.d. 123, vol.I), antecedentele penale sunt stinse, are 3 copii minori la întreținere, nu a recuperat daunele și nici nu a dorit să le recupereze, și în așa mod, just a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se v-a asigura prin aplicarea închisorii cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 4 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Colegiul penal mai menționează că potrivit prevederilor art. 225 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea acțiunii civile în procesul penal, indiferent de valoarea acțiunii, se efectuează de către instanța de competența căreia este cauza penală.

Colegiul penal constată că instanța de apel la adoptarea deciziei în latura civilă s-a condus de prevederile art. 387 alin.(1) Cod de procedură penală care prevede că „odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sînt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge”, motivându-și soluția în modul expus în decizie și n-a comis careva erori de drept în această parte.

Argumentele recursului potrivit cărora „*la materialele cauzei penale sunt prezentate probe, care ar confirma cheltuielile suportate în urma accidentului rutier, cu care recurentul nu este de acord*”, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, deoarece reprezentantul părții vătămate minore, Gîscă Valentina, folosindu-se de drepturile procesuale, a depus acțiune civilă în conformitate cu legea procesual penală și a argumentat-o prin probe anexate (f.d. 132-138, vol. I), în cazul dat acordul inculpatului nefiind necesar.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului depus de către avocatul Crețu Ion în numele inculpatului Budnicov Alexandr. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Crețu Ion în numele inculpatului Budnicov Alexandr, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Budnicov Alexandr Alexandr**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **09 iunie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin